

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z powództwa K. S.

przeciwko Ministerstwu [...]

o ustalenie stosunku pracy i dopuszczenie do pracy albo o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 stycznia 2023 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 3 września 2021 r., sygn. akt XXI Pa 744/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki K. S. na rzecz pozwanego Ministerstwa [...]** kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 3 września 2021r. w sprawie, sygn. akt XXI Pa 774/19 oddalił apelację powódki K. S. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 30 października 2019 r., sygn. akt VIII P 37/19 w sprawie z powództwa K. S. przeciwko Ministerstwu Spraw Zagranicznych o ustalenie stosunku pracy i dopuszczenie do pracy albo o przywrócenie do pracy oraz zasądził od K. S. na rzecz pozwanego (mylnie wskazanego jako Ministerstwo Spraw Wewnętrznych) kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy wskazał, że w jego ocenie zamysłem ustawodawcy było, aby to właśnie przepisy ustawy o służbie zagranicznej znalazły w zastosowanie do pracowników zatrudnionych w służbie zagranicznej, a nie przepisy Kodeksu pracy. Stąd zawarte w art. 28c ustawy o służbie zagranicznej wyłączenie stosowania art. 25¹ k.p. Sąd podkreślił, że ustawa o służbie zagranicznej określa organizację i funkcjonowanie służby zagranicznej, a także szczególne prawa i obowiązki osób wchodzących w jej skład, a treść jej przepisów wprost wskazuje, że właśnie tę ustawę należy w pierwszej kolejności stosować do pracowników służby zagranicznej. Dopiero w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się przepisy powszechnie obowiązujące.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosła powódka, wskazując jako podstawy kasacyjne art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. i zarzuciła:

I. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy art. 367 § 3 k.p.c. w związku z art. 45 Konstytucji RP poprzez pozbawienie strony prawa do sprawiedliwego procesu przejawiającego się w niemożności obrony swoich praw, w sytuacji rozpoznania apelacji w składzie jednego sędziego, co w konsekwencji doprowadziło do nieważności postępowania – art. 379 § 4 k.p.c.;

II. naruszenie art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez pozbawienie powódki prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy poprzez zignorowanie przepisów o prawidłowym składzie Sądu II instancji, co doprowadziło do pozbawienia jej możliwości obrony swych praw w postępowaniu sądowym;

III. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 382 k.p.c. i art. 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez brak odniesienia się przez Sąd II instancji do zarzutu zawartego w apelacji powódki dotyczącego naruszenia prawa materialnego, a to art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz.U. Nr 170, poz. 1218 z późn. zm.) (w brzmieniu obowiązującym w dniu 25 września 2014 r., tj. w dniu zawarcia umowy powódki z pozwanym) w związku z art. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej (Dz.U. Nr 128, poz. 1403 z późn. zm.) (w brzmieniu obowiązującym w dniu 25 września 2014 r., tj. w dniu zawarcia umowy powódki z pozwanym), co skutkowało nieprawidłową kontrolą apelacyjną Sądu II instancji;

IV. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 25 k.p. w zw. z art. 28c ustawy o służbie zagranicznej w brzmieniu obowiązującym od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks Pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1220) poprzez jego błędną wykładnię i jego niezastosowanie w okolicznościach przedmiotowej sprawy, co doprowadziło do błędnego uznania, iż umowa pozwanej od wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks Pracy oraz niektórych innych ustawy (Dz.U. z 2015 r., poz. 1220) nie przekształciła się z mocy prawa w umowę zawartą na czas nieokreślony,

V. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 28c w zw. z art. 3 ustawy o służbie zagranicznej w brzmieniu obowiązującym w dniu 25 września 2014 r., tj. w dniu zawarcia umowy powódki z pozwanym, poprzez jego błędną wykładnię i jego zastosowanie w okolicznościach przedmiotowej sprawy, skutkiem czego Sąd II instancji ustalił, że zawarta pomiędzy powódką a pozwanym umowa o pracę z dnia 25 września 2014 r. jest umową zawartą na czas określony, podczas gdy prawidłowa wykładnia przepisów, z uwagi na nieuregulowanie tej kwestii w ustawie o służbie cywilnej na podstawie art. 5 k.p. w zw. z art. 8 k.p. odsyła do przepisów kodeksu pracy, co z kolei prowadzi do uznania, że zawarta umowa o pracę już w chwili zawarcia była umową o pracę na czas nieoznaczony - 25 września 2014 r. (na okres przekraczający 3 lata) jest umową zawartą na czas określony w sytuacji, gdy przepisy ustawy o służbie cywilnej nie przewidywały nawiązania stosunku pracy na czas określony powyżej trzech lat;

VI. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 25 § 1 zdanie 1 k.p. i art. 18 § 1 i 2 k.p. poprzez błędną wykładnię i uznanie zawarcia umowy o pracę na czas wykonania określonej pracy, zadań, z pominięciem zamiaru stron, a także wykładni literalnej i celowościowej;

VII. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 32 § 1 pkt 3 k.p. w zw. z art. 36 § 1 pkt 3 k.p. poprzez jego niezastosowanie w wyniku błędnego przyjęcia, iż w celu rozwiązania umowy o pracę z dnia 25 września 2014 r. zawartej pomiędzy powódką a pozwanym na czas nieokreślony, na pozwanym nie ciążył obowiązek wypowiedzenia powódce umowy o pracę.

Mając na uwadze wskazane podstawy skargi kasacyjnej powódka wniosła o:

I. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na zachodzącą nieważność postępowania, ważny interes publiczny przejawiający się w zapewnieniu jednolitości wykładni prawa i praktyki sądowej oraz we wkładzie Sądu Najwyższego w rozwój prawa,

II. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 września 2021 r., sygn. akt: XXI Pa 744/19 w całości, zniesienie postępowania apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa według norm przepisanych,

W przypadku braku podstaw do uwzględnienia zarzutu skutkującego nieważnością postępowania na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c. powódka wniosła o:

I. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na ważny interes publiczny przejawiający się w zapewnieniu jednolitości wykładni prawa i praktyki sądowej oraz we wkładzie Sądu Najwyższego w rozwój prawa,

II. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 września 2021 r., sygn. akt: XXI Pa 744/19 w całości i zmianę wyroku sądu I instancji poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania I i II instancji oraz kosztów postępowania kasacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa według norm przepisanych i zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwane Ministerstwo wniosło o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności

przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 3 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały jednak spełnione.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, LEX nr 2009500; z dnia 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15, LEX nr 2015640; z dnia 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527).

Powyższych wymogów skarga kasacyjna nie spełnia.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu nieważności postępowania, wskazać należy, że Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia

przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie pełnomocnik skarżącej uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wsparł się i to ogólnikowo zarzutami skargi kasacyjnej, z których wywodzi przesłankę nieważności postępowania. W podstawach skargi kasacyjnej podniósł naruszenie art. 367 § 3 k.p.c. w związku z art. 45 Konstytucji RP, co nie spełnia wymogu prawidłowego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Niezależnie od powyższego umknęło pełnomocnikowi skarżącej, że w dniu 3 lipca 2021 r., mocą ustawy z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1090; dalej "Nowelizacja"), wszedł w życie art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 z późn. zm.; dalej - "Ustawa"), zgodnie z którym "w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 oraz w ciągu roku od odwołania ostatniego z nich, w sprawach rozpoznawanych według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (...) w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego; prezes sądu może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na szczególną zawłość lub precedensowy charakter sprawy". Stosownie do art. 6 ust. 2 nowelizacji "Sprawy, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy sąd rozpoznawał w składzie innym niż jednego sędziego, w dalszym ciągu prowadzone są przez tego sędziego, któremu sprawa została przydzielona jako referentowi, do zakończenia sprawy w danej instancji".

Sąd Najwyższy dostrzega, że kolegialność składu orzekającego, będąca ugruntowaną zasadą w postępowaniach odwoławczych, zapewnia wyższy standard kontroli odwoławczej, pozwala bowiem na kształtowanie się decyzji w drodze dyskursu i ścierania stanowisk, umacnia bezstronność, niezależność i niezawisłość orzekania oraz zwiększa legitymację rozstrzygnięcia sądu w odbiorze społecznym,

a tym samym jest pożądana z punktu widzenia właściwej ochrony praw stron i uczestników postępowania (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 2021 r., III CZP 36/20, OSNC 2021, nr 11, poz. 74 i z dnia 7 grudnia 2021 r., III CZP 87/20, Biul.SN 2021, nr 12, s. 8 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., III CZP 91/20, niepubl.). Jednakże nie oznacza to jeszcze, że rozpatrywane odstępstwo od zasady kolegialności jest równoznaczne z naruszeniem (zwłaszcza oczywistym) art. 45 ust. 1 Konstytucji i pozbawieniem strony możliwości obrony swych praw.

W orzecznictwie, na gruncie art. 379 pkt 5 k.p.c., zostało już wyjaśnione, że pozbawienie możliwości obrony swych praw zachodzi, jeżeli z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów kodeksu postępowania cywilnego, których nie można było usunąć przed wydaniem orzeczenia w danej instancji, strona nie mogła - wbrew swej woli - brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części (por.m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 1974 r., II CR 155/74, OSPiKA 1975 z. 3, poz. 66; z dnia 6 marca 1998 r., III CKN 34/98, Prok. i Pr. 1999 Nr 5, poz. 41 – dodatek; z dnia 28 listopada 2002 r., II CKN 399/01; z dnia 22 maja 2014 r., IV CSK 545/13, i z dnia 20 lutego 2020 r., I PK 249/18, niepubl.). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak jakiegokolwiek odniesienia się do powyższej kwestii.

Przechodząc do oceny sformułowania istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wskazać należy, że powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 19/15, LEX nr 2021941). Istotne zagadnienie prawne może odnosić się zarówno do prawa procesowego, jak i

materialnego. Zagadnienie prawne powinno wyrażać problem prawny, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 10/12, LEX nr 1228616; dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, LEX nr 1230170; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

W rozpoznawanej sprawie skarżący przywołał jedynie te same argumenty, które jego zdaniem mają przemawiać za nieważnością postępowania, a mianowicie rozpoznanie sprawy przez Sąd Okręgowy w składzie jednoosobowym, co zostało omówione wyżej. Brak prawidłowego sformułowania zagadnienia i szerszej argumentacji prawnej, odwołującej się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, powoduje, że przesłanka ta nie może stanowić podstawy do jej oceny przez Sąd Najwyższy.

Sąd Najwyższy - wbrew ocenie skarżącego - uznał, że w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne. Sąd Najwyższy wyjaśniał już, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Konieczne jest wyjaśnienie dlaczego jest ono istotne oraz wskazanie argumentów, które w związku z tym zagadnieniem prawnym prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 stycznia 2010 r., II CSK 489/09; 29 października 2009 r., III CSK 125/09 oraz II CSK 367/09; 12 października 2009 r., V CSK 105/09; 18 listopada 2008 r., V CSK 237/08; 26 marca 2008 r., I UK 375/07 oraz 10 marca 2008 r., III UK 4/08). Powód w skardze kasacyjnej nie wyjaśnił dlaczego wskazane zagadnienie prawne jest istotne oraz nie przytoczył okoliczności i argumentów, które prowadzą do rozbieżności na tle przedstawionego stanu prawnego. W ocenie Sądu Najwyższego w sprawie nie zachodziła również potrzeba wykładni przepisów prawnych.

Wbrew twierdzeniom pełnomocnika skarżącej również stosowanie przepisu art. 28 c ustawy o służbie zagranicznej nie wymaga interwencji Sądu Najwyższego, gdyż jego wykładnia nie budzi wątpliwości, ani też nie wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Pełnomocnik skarżącej w żaden sposób nie uzasadnił na czym te wątpliwości w stosowaniu prawa miałyby polegać.

Skarga nie jest również oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się "oczywistość" zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171), których to wymogów niniejsza skarga nie spełnia.

Należy też wspomnieć, że ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie można twierdzić, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy

prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). To co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675225). Zatem nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest stawianie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662).

W związku z powyższym skarżąca nie zdołała wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.